

Marc de Bel

BLINKER

De bakfietsbioscoop

Met illustraties van Jan Bosschaert

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

Als dit boek een film was, dan bracht een leuk introdeuntje je nu meteen al in de gepaste stemming terwijl de titel in de lucht verscheen. Helaas bestaan boeken met ingebouwde muziek niet. Nog niet, want wie weet knutselt een of andere knappe bol dat binnenkort eens in elkaar. Je kan voorlopig natuurlijk zelf voor wat muziek zorgen. Kies dan iets rustigs, want zoals je ziet en leest gaat in het begin van dit verhaal de zon net onder.

Deel 1

Sadee liep snuffelend door het hoge weidegras. Af en toe hield zij halt, stak haar blinkende neus hoog in de avondlucht en liep opnieuw door.

Plotseling, op amper een halve meter naast haar, schoot een grote mannetjesfazant omhoog, klapwiekte enkele keren snel met zijn vleugels, scheerde dan in duikvlucht over het korenveld, landde en verdween uit het zicht.

‘Waf!’ blafte Sadee.

Sadee was absoluut geen jachthond. Jagen vond ze niks, maar ze vond het wél leuk om de vele fazanten, hazen en konijnen in de velden rond het huis de stuipen op het lijf te jagen. Ze was al heel tevreden wanneer ze zo’n beest had laten schrikken.

Sadee was ook geen herdershond, niet echt een waakhond en zeker geen schoothondje. Ze was gewoon een wit-zwart gevlekte hond, zonder ras, tenzij je ook straathonden als een ras beschouwt. Maar zelfs dat was Sadee niet. Ze liep zelden op straat, maar des te meer in het veld, alleen of met Blinker. Een veldhond dus.

Ze spitte haar oren. Hoog in de lucht klapwiekte een reiger traag in de richting van de vijver van het kasteel. Eventjes staarde ze in de verte, naar de drie scherpe torenspitsen, die boven het Kasteelbos uitstaken en waarvan Blinker had gedacht dat het raketten waren, toen hij ze voor het eerst zag, zes jaar geleden.

Een honderdtal meter achter Sadee werd in een van de twee zolderkamertjes van het huis het licht aangestoken en het raam gesloten. Sadee draaide haar kop bij het horen van dat vertrouwde geluid en liep toen weer verder, met het vaste voornemen nog enkele konijnen de schrik van de avond te bezorgen, voor ze binnen werd geroepen.

Blinker sloot het raam van zijn kamer om de muggen buiten te houden. Vanmiddag had paps zijn hor geleend om er de compost heel fijn mee te zeven en hij had ze daarbij natuurlijk gebroken.

Blinker kende paps maar al te goed en wist dat hij de hele zomer met gesloten raam zou moeten slapen, indien hij zelf de hor niet zou herstellen. Maar dat was op dit ogenblik niet zijn grootste zorg...

Hij nam zijn dagboek, ging aan het tafeltje zitten en begon te schrijven.

dinsdag 12 juli

Ik kan mezelf wel tot gehaktballetjes in tomatensaus verwerken en voeren aan een kudde uitgehongerde hyena's of me verzuipen in een zwembad vol piranha's! Het is mijn eigen schuld! Oma heeft dit dagboek gevonden, erger: ze heeft het ook gelezen! Het viel op de grond toen ze mijn bed opmaakte. Dat zal me leren in bed te schrijven! Verdikke... voor een keer dat ik het vertik het in de geheime bergplaats, achter de stapel fototijdschriften die ik van paps voor mijn verjaardag heb gekregen, weg te stoppen. Maar ze zal het aan niemand verklappen, heeft ze mij beloofd. Ik geloof haar, ze mag dan wel nieuwsgierig zijn, een kletskaus – zoals juffrouw Slick, bijvoorbeeld – is ze niet, integendeel.

Blinker las wat hij had geschreven en dacht aan wat oma hem had gezegd.

'Je schrijft te veel, Blinker. Een dagboek moet kort en krachtig zijn.'

Een dagboek moet kort en krachtig zijn, zegt oma.

Hij stak de balpen in zijn mond en begon erop te sabbelen. Hij dacht even na en schreef toen nog een zinnetje.

Morgen afspraak met M., J., S. en F. in het boswachtershuisje, verjaardag van F.

Hij klapte het dagboek dicht, stak het veilig en wel in de bergplaats, knipte het lichtje uit en dook in bed, net op het ogenblik dat paps Sadee binnenriep.

Blinker hoorde haar wat later het grindpad oprennen, nestelde zich in zijn bed zoals een hond in zijn mand en sliep in.

‘...inker! Blinker! Opstaan, Jonas is er al!’

‘Ja, mams!’

Hij sprong uit bed en schoot in zijn kleren. Zijn dagelijks vers geperst sinaasappelsap stond al klaar op tafel. Jonas zat aan het andere eind.

‘Goeiemorgen, mams... Hoi, Jonas.’

‘Dag schat.’

Hij had liever dat mams hem gewoon Blinker noemde, wanneer Jonas erbij was.

‘Hoi,’ antwoordde Jonas en wierp een veelbetekenende blik op de klok.

‘Lieve hemel, negen uur twintig al!’ schrok Blinker. Jonas knikte geërgerd.

Mams sneed boterhammen.

‘Euh, ik heb eigenlijk geen honger, mams,’ loog Blinker.

‘Hoezo, geen honger? Ik heb al eieren voor je gebakken.’ Ze nam de pan van het fornuis en zette die voor hem op de zware, oude, eikenhouten tafel, die opa zelf had gemaakt. De roereieren geurden heerlijk.

Blinker gluurde even naar zijn vriend en haalde zijn schouders op. Jonas blies voorzichtig, net voldoende om aan langslaper Blinker zijn ongenoegen kenbaar te maken.

‘Eerst je fruitsap,’ zei mams.

Hij dronk het glas in een teug leeg en begon haastig aan de pan met eieren. Jonas roffelde met zijn vingers op de tafel.

Blinker snapte het wel, hij gaf het ook toe: hij was te laat. De afspraak luidde: om negen uur in het boswachtershuisje.

‘Je eet veel te snel, Blinker,’ berispte mams. ‘Weet je dat je elke hap, voordat je hem doorslikt, minstens vijftig keer moet kauwen?’

‘Bja, bams,’ antwoordde Blinker met zijn mond vol.

Mams had dat onlangs gelezen in een van haar macrobiotiekboekjes.

‘Sjo..., bat heeft gesmaakt, bams!’ prees Blinker terwijl hij opveerde en de laatste hap na drie keer kauwen doorslikte.

‘Blinker!’

‘Sorry mams, maar...’

Sadee begon buiten plotseling alarmerend te blaffen.

‘Lieve hemel, de postbode!’ schrok mams.

Ze snelde naar de voordeur en schreeuwde naar buiten.

‘Sadee, hier!... Hier, Sadee! Koest!’

Normaal gehoorzaamde het brave beest meteen, maar sinds de postbode vorige week met het wiel van zijn zwaarbeladen fiets over haar staart had gereden, zon Sadee op wraak. Ze probeerde nu elke dag om de arme man bij gebrek aan staart in de kuiten te bijten.

‘Hier, Sadee!’ riep oma plotseling kort en krachtig.

Sadee hield meteen op met blaffen en sloop onderdanig onder oma’s sofa.

‘Goeiemorgen,’ groette de postbode snel. Oma knikte beleefd.

‘Goeiemorgen, Piet!’ groette mams terug.

‘Grrr,’ gromde Sadee.

‘Koest,’ zei oma zonder van haar boek op te kijken.

Sadee zweeg, en bleef zo stil als de hond van Charlie Chaplin in een van die stomme films.

Blinker en Jonas glipten langs mams door de deuropening naar buiten, spurten over het grindpad naar de garage en scharrelden snel hun fietsen op.

‘Op tijd thuis voor het eten, hé Blinker!’ riep mams.

‘Ja, mams!’ antwoordde Blinker en stoof weg over het kasseitje. Hij had niet eens oma en Sadee in de veranda opgemerkt.

Sadee sprong op en jankte stilltjes. Ze wilde dolgraag mee met Blinker, maar een dreigende vingerknip van oma, die vooral geen hommeles met de postbode wilde, deed haar opnieuw gaan liggen.

‘Het wordt een prachtige dag, oma,’ zei mams terwijl ze genietend van de vroege zonnestralen naar de brievenbus liep.

‘Wat je zegt,’ antwoordde oma.

Er waren twee brieven en een blaadje van Greenpeace, waarvan mams lid was. De lichtblauwe envelop was bestemd voor Ellen, de andere voor meneer en mevrouw Van Steen.

‘Zeker de uitnodiging voor de eerste vergadering van het dorpsfeestcomité,’ dacht mams hardop.

‘Niks voor jou, oma,’ zei ze.

Ze verdween in huis.

Wat later stond oma op en liep naar de oude wilgentronk op het einde van de tuin, langs de kant van de weg. Ze keek behoedzaam om zich heen, greep verbazend snel voor haar leeftijd de brief die de postbode er net had ingestopt, moffelde hem tussen de bladzijden van haar boek en glipte de garage binnen.

3

‘Om negen uur, hadden we toch gezegd!’ verweet Jonas.

‘Ach, toe nou, ze wachten heus wel,’ antwoordde Blinker.

Ze snorden achter elkaar met hun crossfietsen door de velden. Blinker kende er elk wegeltje, elk paadje, elke beek, sloot, boom en struik. Hij wist waar die grote merel zijn nest had, waar er konijnen woonden, waar iedere winter egels hun winterslaap hielden, in welke oude populieren een uil woonde... Dit was *zijn* wereld, hier voelde hij zich thuis, honderduizend keer meer dan in de stad, waar hij...

‘Wie het eerst aan de Loosbeek is!’ riep Jonas plotseling en schoot vooruit.

‘Jij wint!’ riep Blinker hem na.

Jonas wilde altijd koersen, maar Blinker genoot liever van wat hij allemaal langs de weg zag.

Jonas vond dat allemaal heel gewoon. Niets speciaals. Hij had dan ook nooit in de stad gewoond, zoals Blinker. Blinker was er zelfs geboren. Hij had de eerste zes jaren van zijn leven doorgebracht in een flatgebouw, drie hoog, met uitzicht op de grijze achtergevel van een goedkoop restaurant en een al even kleurrijk leven. In een flits zag hij plotseling weer die achterkant van het restaurant, waar 's nachts de katten elke vuilnisbak ondersteboven haalden.

'Lamstraal!' spotte Jonas.

Vijf jaar geleden was opa plotseling gestorven. Gelukkig voor Blinker, maar dat zei hij nooit hardop, hoewel hij opa nauwelijks had gekend. De weinige keren dat ze bij opa en oma op bezoek gingen, was opa telkens toevallig niet thuis.

De dag na de begrafenis had paps op kantoor zijn ontslag genomen en een week later woonden ze al bij oma. Voor Blinker ging een droom in vervulling. Zijn leven veranderde totaal. De kleuterschool in de stad, waar in elke klas veel te veel kinderen zaten, was een hel. Het eerste leerjaar hier in Kruisem, bij meester Alex, was één groot tien maanden durend feest. Ellen ging toen naar de vijfde klas. Zij was wel liever in de stad blijven wonen.

Paps vond een baantje als besteller bij een kleine firma in het dorp. Het betaalde heel wat minder dan zijn werk op kantoor, waardoor de geplande verbouwing aan oma's huisje naar een latere datum werd verschoven. Maar paps herleefde helemaal. Mams had altijd al buiten willen wonen. Blinker leerde thuis lezen in boeken over biologisch tuinieren, macrobiotisch koken, zelf kaas en jam maken... en kreeg in plaats van opgewarmd blikjesvoer heerlijke dingen voorgeschoteld. Zijn lievelingsgerecht werd rijst met paddestoelensaus en stukjes zelfgekweekte kip.

Op zolder werden voorlopig twee kamertjes geknutseld, een voor Ellen en een voor hem. De eerste dagen zat Blinker uren door het venster te turen en te genieten van het prachtige landschap.

Toen hij groter werd, was hij uit dat landschap niet meer weg te slaan. Samen met Sadee, die hij van oma had gekregen voor zijn negende verjaardag, zwierf hij hele dagen rond.

Toen de juf van de derde klas vroeg wat hij later wilde worden, antwoordde hij: 'Natuurfotograaf.'

De wanden van zijn zolderkamer hingen vol met foto's van dieren, bloemen, bergen, rivieren... Zijn zakgeld besteedde hij aan videocassettes en elke natuurfilm die op de televisie werd vertoond, nam hij op.

Vorige week nog schreef hij in zijn dagboek: *Later maak ik films, dat lijkt me nog leuker dan foto's. Ofwel word ik uitvinder...*

De laatste tijd zat hij immers evenveel in de garage als in het veld. Met de hulp van opa's verzameling gereedschappen werkte hij er aan zijn toestellen. Foto's bleven hem echter sterk boeien, vooral sinds hij de voorbije winter samen met paps de donkere kamer had gemaakt.

'Kom op, Blinker!' riep Jonas. 'Straks hebben ze alles zelf opgedronken!'

Paps was op een dag thuisgekomen met een volledige donkere-kameruitrusting, die hij voor een prikje – twintig euro – had gekocht. Zelfs Ellen vond het een verantwoorde aankoop. Toen nog. De helft van de badkamer werd ingericht als donkere kamer, ook 'voorlopig', en zo kwam het dat Blinker en paps de volgende dagen onder de buiten werking gestelde douche doorbrachten. Tot grote ergernis van Ellen. In die donkere kamer voelde Blinker zich bijna net zo'n groot tovenaars als Gandalf, de magiër uit *In de Ban van de Ring*, het boek waaruit paps elke avond een stukje voorlas, toen ze nog in de stad woonden.

Jammer genoeg was paps daarmee gestopt. Blinker miste het. Dat was een van de redenen waarom hij met een dagboek begonnen was.

'Lieve hemel, Blinker, wat heb jij vandaag?!' vroeg Jonas. 'Je lijkt wel te zweven.'

Ze stopten bij de Loosbeek.

‘Oma heeft mijn dagboek gevonden.’

‘Lieve hemel, heeft ze er ook in gelezen?’

‘Ja...’

‘Ook dat over Nelle en Vicky?’

‘Dat weet ik niet, ze heeft er in elk geval niets over gezegd. Ze heeft enkel gez...’

‘Eindelijk! We dachten al dat jullie het vergeten waren!’

Dat was Steef.

‘Het is de schuld van Blinker,’ antwoordde Jonas.

Ze verborgen hun fietsen in het hoge gras en trokken snel hun gympies uit.

Dit was de op één na makkelijkste toegangsweg naar het Kasteelbos. De makkelijkste was gewoon langs het hek. Maar alleen een gek ging langs het hek als hij niet wilde gezien worden. Deze weg was moeilijker, maar met juffrouw Slick in het kasteel en Ward in de omgeving was hij veel veiliger. De Loosbeek stroomde hier onder de hoge omheining door, weg van de vijver. Alleen in de herfst en soms in de lente stond het water zo hoog dat je niet meer onder de afsluiting door kon.

Ze trokken snel hun schoenen weer aan, want je wist maar nooit met Ward, de tuinman en opziener. Hij was wel oud en hardhorig, maar hij was altijd gewapend.

Het boswachtershuisje bij de grote vijver was een uitstekend clublokaal, hoewel er ook vaak jonge paartjes kwamen vrijen.

Vorige week nog had Jonas er een zwart behaatje gevonden.

Het huisje was niet meer bewoond sinds de geheimzinnige dood van de boswachter, bijna vijftig jaar geleden. Meer wist Blinker ook niet en telkens als hij oma er iets over vroeg, begon ze over andere dingen te praten. Er waren in al die jaren wel enkele ruiten gesneuveld, maar het was er nog steeds gezellig en het grote venster gaf een prachtig uitzicht op de vijver. Er waren trouwens veel meer mooie dingen die Blinker in het Kasteelbos bekoorden.